

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1623/2015
12.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Б. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарство финансија и привреде – Пореска управа, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2307/14 од 27.02.2015. године, у седници одржаној 12.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2307/14 од 27.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 39065/13 од 17.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати новчани износ од 370.000,00 динара на име нематеријалне штете настале услед незаконитих одлука тужене и то износ од 300.000,00 динара због повреде части и угледа, као и износ од 70.000,00 динара за претрпљени страх. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом надоканади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2307/14 од 27.02.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) и члана 13. у вези са чланом 23. став 1. и 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/2014) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 13. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/2014), којим је измењена одредба члана 403. ЗПП,

прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Прелазном одредбом члана 23. став 1. Закон о изменама и допунама ЗПП, прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. Према ставу 3. истог члана, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

У конкретном спору, тужба ради накнаде штете поднета је 14.10.2013. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 370.000,00 динара. Спор је правноснажно окончан другостепеном пресудом донетом 27.02.2015. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (износи 3.244 евра) ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**